

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ
ΤΜΗΜΑ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

(Μάρκ. β' 1-12)

27 Μαρτίου 2016

«Τέκνον, αφέωνται σοι αι αμαρτίαι σου».

Με την είδηση ότι ο Κύριος βρισκόταν σε ένα σπίτι στην Καπερναούμ, μαζεύτηκε πλήθος κόσμος να τον ακούσει, τόσο που το σπίτι δεν χωρούσε κανέναν άλλο. Ενώ ο Κύριος δίδασκε, τέσσερεις άνθρωποι που κουβαλούσαν ένα παράλυτο άνθρωπο, μην μπορώντας να μπουν στο σπίτι, ανέβηκαν στη στέγη του σπιτιού και την ξήλωσαν πάνω από το σημείο που δίδασκε ο Κύριος. Από την οπή που άνοιξαν στην στέγη, κατέβασαν τον παράλυτο μπροστά από τον Κύριο.

Η πιο πάνω κίνηση των φίλων του παραλύτου δείχνει τη μεγάλη πίστη που είχαν προς τον Χριστό. Πρώτα μετέφεραν τον παράλυτο μπροστά στο σπίτι. Μην μπορώντας να μπουν μέσα, ανέβηκαν στη στέγη και την ξήλωσαν, χωρίς να υπολογίσουν τις αντιδράσεις του ιδιοκτήτη και την επικινδυνότητα της ανάβασης στη στέγη και της κατάβασης του παραλύτου απ' αυτήν.

Ο Κύριος αναγνώρισε αμέσως τη μεγάλη πίστη του παραλύτου και είπε προς αυτόν:
«Τέκνον, αφέωνται σοι αι αμαρτίαι σου».

Εκεί βρίσκονταν Φαρισαίοι, οι οποίοι ακούοντας τον Χριστό να συγχωρεί τις αμαρτίες του παραλύτου, σκέφτονταν: *«Τι ούτος ούτω λαλεί βλασφημίας; τίς δύναται αφιέναι αμαρτίας ει μή είσο Θεός;».*

Ο Κύριος όπως αναγνώρισε την πίστη που είχε στην καρδιά του ο παράλυτος, κατάλαβε και τις πονηρές σκέψεις των Φαρισαίων και απάντησε: *«τί ταύτα διαλογίζεσθε εν ταις καρδίαις υμών; τι εστίν ενκοπώτερον, ειπείν, έγειρε και άρον τον κράβατον σου και περιπάτει; ίνα δε ειδήτε ότι εξουσίαν έχει ο υιός του ανθρώπου αφιέναι επί της γης αμαρτίας.»*

Αμέσως, στράφηκε στον παράλυτο και τον πρόσταξε να σηκωθεί να πάρει το κρεβάτι του και να πάει στο σπίτι του. Τότε, λοιπόν, όλοι θαύμασαν το γεγονός της θεραπείας του παραλύτου.

Σ' αντίθεση με άλλα θαύματα που έκανε ο Κύριος, όπου μόνο με ένα λόγο του θέραινε τους πάσχοντες, όπως στην περίπτωση του λεπρού (Μαθ. 8,3), στην προκειμένη περίπτωση αναγκάζει τους εχθρούς του να ομολογήσουν την ισοτιμία του προς τον Θεόν Πατέρα. Κατ' αρχάς δεν θέραινε απευθείας το σώμα του παραλύτου, αλλά την ψυχή που είναι μεν αόρατη, αλλά πρωτίστης σημασίας για τον Κύριο. Η θεραπεία της ψυχής προσέδιδε από τη μια τη σωτηρία του παραλύτου και από την άλλη αποτελούσε το έναυσμα της πονηρής σκέψης των Φαρισαίων. Διά της πονηρίας τους, όμως, συνέβαλαν να λάμψει περισσότερο το θαύμα που συντελέστηκε. Με την σωματική θεραπεία του παραλύτου, ο Κύριος επιβεβαίωσε και τους λόγους ότι έχει εξουσία να θεραπεύει ψυχές και σώματα.

Παράλληλα, ο Κύριος αποδεικνύει και άλλο σημείο της Θεότητας του. Ενώ τον κατηγορούσαν ενδόμυχα ότι βλασφημεί με το λόγο του ότι θεραπεύει ψυχές, ο Κύριος όχι μόνο θέραινε την ψυχή και το σώμα του παραλύτου, αλλά αποκάλυψε και τις απόκρυφες σκέψεις της καρδιάς των εχθρών του, και η γνώση των λογισμών της καρδιάς είναι γνώρισμα μόνο του Θεού. Στο βιβλίο των παροιμιών αναφέρεται: «Εσύ είσαι ο μόνος απ' όλους που γνωρίζεις τις καρδίες (Β Παρ. 3,30)», καθώς επίσης και ο Προφητάναξ Δαβίδ γράφει στο ψαλτήριο του: «Ο Θεός που ερευνά τις καρδιές και τα νεφρά των ανθρώπων» (Ψαλ. 7,10).

Ο Χριστός αποδεικνύει με τον πιο εμφανή τρόπο την εξουσία να συγχωρεί τις αμαρτίες στη γη. Βλέπουμε, λοιπόν, πως ο Θεός είναι δημιουργός και ιατρός της ψυχής και του σώματος.

Όταν τα πλήθη είδαν όλα αυτά, θαύμασαν και δόξασαν το Θεό που έδωσε τέτοια εξουσία στους ανθρώπους. Αυτή η στάση τους δείχνει ότι εμποδίζονταν να αντιληφθούν ότι ο Χριστός ήταν Θεός. Αυτός όμως δεν τους επέτιμψε. Όλα ο Θεός τα βλέπει πρώτα με επιείκεια. Ο ίδιος ο Θεός, στο πιο πάνω θαύμα, με αγάπη λυτρώνει τον παράλυτο από τις αμαρτίες του, με αγάπη θεραπεύει το σώμα του, με επιείκεια δέχεται την κατάκριση και τη βλασφημία των Φαρισαίων και με αγάπη τους αποδεικνύει τη Θεότητα του! Πως μιλάει ο υβρισμένος Θεός τόσο στην Παλαιά όσο και στην Καινή Διαθήκη; «*Λαέ μου τι*

σου έκανα;» (Μιχ. 6,3). Και οι μαθητές του, όταν κάποτε τον πλησίασαν και του ζητούσαν να κατέβει φωτιά από τον ουρανό, τους επίπληξε πάρα πολύ και είπε τα εξής: «Δεν γνωρίζετε ποιου πνεύματος είστε» (Λκ. 9,55). Και στην σημερινή ευαγγελική περικοπή δεν είπε αχρείοι και φθονερόι και εχθροί της σωτηρίας των ανθρώπων, αλλά είπε με λύπη «Γατί σκέφτεστε μέσα στις καρδιές σας πονηρά;»

Και εμείς, λοιπόν, ας πιστέψουμε στο Θεό με πίστη αληθινή, χωρίς υποκρισία, με πίστη αφιερωματική όπως η πίστη του παραλύτου, που εμπιστεύτηκε το Θεό χωρίς να υπολογίσει τους κινδύνους. Όλα, λοιπόν, ας τα κάνουμε προς δόξαν Θεού, ας μετανοήσουμε και ας αγωνιστούμε πρώτα για τη σωτηρία της ψυχής μας, για να πετύχουμε την μακάρια κληρονομιά του Παραδείσου, δια της χάριτος και της φιλανθρωπίας του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Χαράλαμπος Πέτσας